

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 28 Νοεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β — ΑΡΙΘ. 1

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσχημῶν, χαρτονομισμάτων, ποκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλον ἀρχεται τὸ Γ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτόρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξαμηνίαν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀπὸ τοῦ ἐπομένου Β' φύλλου τοῦ τρ. ἔτους.

• Ἡ Διεύθυνσις.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

ΚΣ'

• Ὁ κ. βρόνος Ροζενδάλ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν πιστὸν τοῦ Σεραφεῖμ νὰ ᾔναι ἑτοιμὸς καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος οὗτος ἦτο ἐξ ἐκείνων

οἵτινες δὲν σπεύδουσι μὲν ἀλλὰ φθάνουσι πάντοτε ἐγκρίτως, ἤρξατο ἐνεργῶν.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ὡς θὰ ἴδωμεν ἔφθινε κάποτε ταχύτερον τοῦ δέοντος.

Ἄλλως τε εἰς τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὸν ἐγκέφαλον ἐπὶόαζον, δύναται τις εἰπεῖν, περισσότεραι ἀποτρόπαι σκέψεις, παρ' ὅσας ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ ὁ ἐγκέφαλος κακούργου.

Εἰς τὸ νὰ σχεδιάζῃ, ἐνέδραξ ἐπιθέσεις, ὑπονόμους καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντίζηλόν δὲν εἶχε καὶ τὰ ἐσχεδιάζειν ψυχραίμως, ἀπαθῶς μετὰ φρένα ἀτάραχον ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου τῆς ἐργασίας του.

Οὕτως ὁ κύρ Σεραφεῖμ εἶχε πάντοτε ἐν τῷ κρανίῳ, ιδέαν τινα ἴσως χρησιμεύουσαν αὐτῷ ὅπως δῆποτε, καὶ συγχρόνως, τὸ κατὰλληλον πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς πρόσωπον, πρόσωπον δυνάμενον νὰ ἐξαγορασθῇ, συνειδήσιν ἐπιτηδεῖν πρὸς πώλησιν, καὶ χεῖρα πρόθυμον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του. Διὰ τοῦτο τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Σεραφεῖμ ἦτο ὀρθιος ἀπὸ πρωΐας.

Ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν εἶχε φανῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ δὲ αὐγὴ ἦτις διὰ τοὺς Παρισίους οὐδόλως εἶναι ροδοδάκτυλος, μόλις εἶχε φανῇ ὅπως τὸν ἀναγγεῖλει.

Ἐξυρισμένος ἐπιμελῶς ὁ κ. Σεραφεῖμ, ἠπλώθη νάχελως ἐπὶ τῆς ἐυρυχώρου καὶ καστανοχρόου ἑώρας του, ἐνώπιον τοῦ ἀπεράντου γραφείου του, τοῦ πλήρους παλαιῶν κιτρισιμένων χαρτίων τοποθετημένων κατὰ τάξιν.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐφαίνετο ὁ προσορισμένος καὶ κατάλληλος κάτοικος τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ γραφείου τοῦ κεκοσμημένου δι' ἀρχαίων εἰκόνων καὶ ζωγραφιῶν τοῦ εὐαγγελίου.

Καὶ ἡσθάνετό τις εἰσερχόμενος ἐν αὐτῷ εἶδος σεβασμοῦ πρὸς τὴν αὐστηρὰν σεβαρότητα τῆς διασκευῆς, τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου δωματίου, καὶ πλήρη, ἐμπιστοσύνην πρὸς

τὴν ἡρεμὸν καὶ πρᾶον φυσιογνωμίαν τοῦ κυρίου Σεραφεῖμ, ἔχουσιν τὸ ἐξωτερικὸν δικαστοῦ καὶ ἐλέγχουσιν αὐστηρότητα ἡθῶν καὶ καθαρότητα συνειδήσεως μετὰ τὸν μελανὸν ἐπὶ κεφαλῇ σκούφον του.

Οὗτος ἡρεμήνησε καθίσας χαρτία τινά, ἐξήτασεν ἄλλα, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολάς μέχρι τῆς ὀγδοῆς π. μ. ὥρας.

Εἰς τὰς οὕτω ἀκριβῶς ὑπηρετήρια νῆα καὶ κομψευομένη, κοντὴ τὸ ἀναστήμα καὶ πολύσαρκος, τὸ στῆθος ἔχουσα πρὸς ὅν, ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου δίσκον, ἐνῷ ὑπῆρχεν ὁ κύαθος τοῦ καφέ, ποτήριον ὕδατος, ὁ ἄρτος καὶ τὸ βούτυρον, τὸ ἀναλλοίωτον πρόγευμα τοῦ ἐντίμου κυρίου της.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ τὴν παρετήρησε δι' ὀφθαλμοῦ φιλοπαίγμονος, κατεβρόχθισε μετὰ ὕψος ὑποκριτικὸν τὸ καφέχαλὰ του, ἐνῷ ἡ ὑπηρετρία ἵστατο πρὸ αὐτοῦ τοὺς γρόνθους ἐπὶ τῶν ἰσχυρίων ἔχουσα, καὶ τὸν γέλωτα εἰς τὰ χεῖλη. Εἶτα ἡγέρθη, τὴν ἐκτύπησε θωπευτικῶς εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειάς, ὡς μοναχὸς διδὼν τὴν ἀφῆσιν τῶν ἐργασίῶν, ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ὃν ἐκείνην διὰ τῆς χειρὶδος του, καὶ ἐφοδιασθεὶς δι' ἀλλεξιβροχίου, ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προσηύξῃ.

Ἡ ὑπηρετρία, ὑπεγείρασε τὸ παραπέτασμα, τὸν ἐθεώρει ἀναχωροῦντα διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀμπά, σχεδὸν ἐρήμου τότε καὶ νιζόμενον ὀπισθεν τῆς ὁδοῦ Βοναπάρτου.

— Ἀ, γέρο κατεργάρη! εἶπε· πάει νὰ φουρκίσῃ τὸν πτωχὸ κόσμον γιὰ νὰ μπάσῃ λεπτὰ, καθὼς λέγει.

Καὶ διευθετοῦσα τὸ δωμάτιον ἐσθκῶς τὸν δίσκον.

— Κύτταξε, εἶπεν, οὔτε ἓνα φύχουλο δὲν ἄφισε νὰ πέσῃ χάμου! ἓνα μερμίγκι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κοντὰ του!

Καὶ ἀπερχομένη ἐμονολόγει πάντοτε.

— Μολαταῦτα δὲν εἶναι καὶ κακὸς ἄνθρωπος. Ἀλήθεια κοκοῦται πονηρία δὲν ἔχει!

Ὁ πρῶτος γραφεὺς τοῦ κύρ Σεραφεῖμ εἰσῆρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ὁ ἀφέντης ἐβόηκε τοῦ εἶπεν ἡ θαλαμῆς.

— Δὲν παρήγγειλε τίποτε ;

— Τίποτε, κύρ Δουράνδε.

— Καλὰ.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐν τούτοις ἔφθασεν εἰς τὴν παραποτάμιον ὁδὸν καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ λεωφορεῖον τὸ φέρον εἰς τὰς Βατινιόλας ἔφθασε μετὰ εἴκοσι λεπτά εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Φονταίνου, ὅπου καὶ ἐζήτησε νὰ κατέλθῃ.

Ἐκεῖθεν, διευθυνόμενος βορειοδυτικῶς, ἐσταμάτησε πρὸ μεγάλης οἰκίας τῆς ὁδοῦ Λαβῆλ ἐχούσης ἐξ πατώματα.

Ἡ εἰσοδος τῆς οἰκίας ταύτης, ἦτο εὐρεῖα καὶ εὐπρεπής, ἀλλ' ἐκ πρώτης ὀψεως ἐμάντευε τίς ὅτι κατοικεῖται ὑπὸ καλλιτεχνῶν ἀναμίζ, ὑπαλλήλων καὶ γυναικῶν ἐλευθερίων ἡθῶν.

Ὁ κύριος Σεραφεῖμ, κατευθυνθεὶς εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἔστη πρὸ σκοτεινοῦ τινος ἄντρου.

— Ὁ κύριος δὲ Γκαρέν ; ἠρώτησεν.

Φωνὴ ἰσχυρά, καίτοι προφανῶς γυναικεία, ἠκούσθη ἔσθωθεν :

— Εἰς τὸ ἔκτον.

Καὶ πάραυτα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου μέγαιρά τις μετὰ τὴν κόμην ἄτακτον.

— Νὰ τοῦ κατασχέσετε ἡλθατε καὶ σεῖς ; ναί ! τὸ προκόψατε ! σὰς ἐπρόλαβε ἄλλος, καὶ δὲν θὰ βρῆτε παρὰ ἓνα παληοκρέββατο καί....

Δὲν εἶμαι κλητὴρ τὴν διέκοψεν ἀξιοπρεπῶς ὁ κύρ Σεραφεῖμ.

— "Αἱ τότε νὰ μὲ συγχωρεῖτε : ἐγὼ κατ' ἀρχὰς ἔτσι ἐνόμισα καὶ ἤθελα νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο.

— "Εἰς τὸ εὐχαριστῶ.

— Εἰς τὸ ἔκτον λοιπὸν καὶ ἂν φέρνεται παράδες καλῶς ὁρίσατε, διότι εἶναι λαμπρὸ παληοκρέββατο ὁ κύρ δὲ Γκαρέν ὁ πτωχός !

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἀνῆλθε τὰ πέντε πατώματα ἅτινα τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τοῦ κ. δὲ Γκαρέν καὶ εἰσῆλθον εἰς κενὸν διάδρομον κιτρίνου χρώματος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐμάκρυνεν ἐπιμελῶς τὰς ἄκρας τῆς ρεδυγκότας του.

Ἀφίχθεις πρὸ τῆς τρίτης θύρας ἐζήτησε τὸ κομβίον τοῦ κώδωνος, ἀλλὰ μὴ ὑπάρχοντος τοιοῦτου, ἔκρουσεν ἐλαφρῶς αὐτήν.

Τὸ ὁματίον τοῦτο ἦτο τόσῳ πενιχρῶς ἐπιπλωμένον, ὥστε ἔστυχωρεῖτο τις βλέπων τὴν ἀθλιότητά του.

Μία πενιχρὰ σιδηρὰ κλίνη, δύο ψιθινὰ ἔδρα, μία τράπεζα ἐκ λευκῆς σανίδος χρησθεῖς ὡς καλλυντήριον, κηροπήγιον χαλκῶν μετὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κηρὸν κατὰ τὸ ἥμισυ κατηναλωμένον καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἦτο ἡ ἐσχάτη πενία ἐγκαθιδρυμένη ἐν τῷ ὁματίῳ ἐκείνῳ, ἀλλὰ πενία καθαρά καὶ τακτικὴ ἄνευ ἰσθῶν ἀράχνης ἢ ἀκαθαρσίας.

Ἀνωθεν τῆς κλίνης ἐπὶ τοῦ προστύχου χάρτου τοῦ τοίχου ἐκρέματο ἐντὸς παισίου ἐκ βελούδου, χρώματος μεμαραμμένου φύλλου, φωτογραφία γυναικός, μόνον διασωθὲν σύντριμμα ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ ὑποκόμητος, διότι οἱ δὲ Γκαρέν ἦσαν ὑποκόμητες.

Δύο ξίφοι μονομαχίας διεσταυροῦντο ἄνωθεν αὐτῆς.

Τὸ πρόσωπον τῆς νέας ἦτο περικαλλές, οἱ ὤμοι γυμνοί, τὸ στήθος πλούσιον, ἡ κόμη ἐρυθρὰ, ἡ ἐν γένει ἐνδυμασία, ἐνδυμασία κόρης ἐλευθέρων ἡθῶν.

Ἡ κόρη αὕτη ἐφαίνετο ἐξ ἐκείνων ἀσυνειθίζουσι ν' ἀποκαλῶσι « Ὀριζοντίας » ὡραία δὲ οὕσα ἐχρησίμευεν εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν διεφθαρμένων υἱῶν τῶν καλῶν οἰκογενειῶν αἵτινες πληροῦνται ἀφειδῶς καὶ ἄνευ συμφωνιῶν τὰς ἐρωμένας τῶν.

Πῶς εὐρίσκετο ἐκεῖ ἡ εἰκὼν αὕτη ;

Τοῦτο ἦτο τὸ μυστικὸν τοῦ ὑποκόμητος.

Ὁ δὲ Γκαρέν ἦτο ἐκτετοπισμένος ἐν τῷ ὁματίῳ ἐκείνῳ, ὡς εἰκὼν τις τοῦ Δαυὶδ ἐν ξυλίνῳ πλαισίῳ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἔκρουε τὴν θύραν του, ἐνεδύετο ἐτοιμος νὰ ἐξέλθῃ.

Κομβωμένος στενὰ ἐντὸς τῆς ρεδυγκότας του, μετὰ ὑποκάμισον λεπτότατον, ἐνδύματα τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων καταστημάτων φέρων, τὰς χεῖρας ἔχων περιβεβλημένος ἐν χειρίσι τῆς ὥρας καὶ τὸν πῖλον ὅλως κενουργῇ εἶχε τὴν ὄψιν ἐκείνην τοῦ μεγαλείου ἧτις δὲν ἐγκαταλείπει τὸν πραγματικῶς εὐγενῆ, παρὰ ἐν τῇ ἐσχάτῃ βαθμίδι τῆς διαφθορᾶς.

Ἰσχνός, νευρικός, μελαγχρὺς φέρων λεπτὸν ἐστριμμένον μύστακα, ἦτο πεπρωτισμένος μετὰ φυσιογνωμίαν νοήμονα, ἐν ᾗ ἀπετυπώτο ἀναμφίλεκτος ἀξιοπρέπεια.

Τὰ καταβεβλημένα χαρακτηριστικά του ἐδείκνυν ἀνθρωπὸν, διερχόμενον τὰς νύκτας τοῦ ἐν τῷ χαρτοπαικτεῖ, τὰς ἀνησυχίας τῆς συντηρήσεώς του διὰ τὴν ἐπαύριον, τὸν πόθον τῶν παρελθουσῶν ἀπολαύσεων καὶ τὸ αἶσχος τῆς παρούσης θέσεώς του : τὰς βαρύνουσας τέλος πάντων τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις βλέπει ἑαυτὸν συρόμενον εἰς τὴν ἰλιγγιωδὴ κατωφέρειαν τῆς ἀθύσου, εἰς τὰ λεία πλευρὰ τῆς ὁποίας δὲν βλέπει μέσον σωτηρίας.

Καὶ παρὰ ταῦτα πάντα σοὶ ἐνέπνεεν εἰδὸς τι συμπαθείας καὶ οἴκτου.

Ἐν αὐτῷ δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῇ πᾶν αἶσθημα ἀγαθὸν καὶ ἐν τῇ ἐσθραμένη ἐκείνῃ φυσιογνωμίᾳ, ἐβλεπέ τις τὸν σπινθῆρα τοῦ ἀγαθοῦ, ὅστις ἀφορμὴν ἐζήτει, ὅπως ἀναλάμψῃ.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐπισκέπτου του, ἤγειρε τὸν πῖλόν του καὶ ἐχαιρέτησεν ἐλαφρῶς.

— Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ! εἶπεν.

— Ναί : ἐγὼ αὐτός.

— Καὶ ποία ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας ;

— Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

— Τότε εἰσθε ὁ πρῶτος, ὅστις μ' ἐπισκέπτεσθε πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν δύο ἐδρῶν : ἐνῷ ὁ ὑποκόμης ἐστηρίζετο εἰς τὰ σιδηρὰ τῆς μικρᾶς κλίνης του.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ κ. Σεραφεῖμ, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας ἀρνούμενος. Τὰς ὑποθέσεις σας γνωρίζω καλῶς, διότι διηύθυνα αὐτάς ἀπ' ὅτου ὁ πατὴρ σας ἔζη : ἐστὶ λοιπὸν εἰληκρινὴς μετ' ἐμοῦ, οὐδὲν σὰς ἐμείνει πλέον.

— Οὐδὲν.

— Φαίνεται τοῦτο, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι τὰ καταφέρατε πολὺ ταχέως.

Ὁ ὑποκόμης τῷ ἔδειξε τὴν εἰκόνα τῆς ὥραίας ἐρυθροκόμου.

— Μ' ἐδοήθησαν, καθὼς βλέπετε, εἶπε.

— Σὰς συγχαίρω, εἶναι εὐμορφῇ.

— Οὐγάτηρ ἐνὸς θυρωροῦ τῆς Χαρένης.

— Ἐρωμένης σας.

— Ἐνὸς εἶχον χρήματα, ναί !

Τοῦτο τὸ ῥητὸν ἦτο φτιασμένη αὐτῇ ἡ φημίς : εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τρέχουσιν ὅθεν ἀκούτε τὸ ἦχος τοῦ χρυσοῦ, ὅπως οἱ εὐλαβεῖς τρέχουσιν εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος. Αἱ ἐπιτοίχιαι ἀραιαὶ καὶ ἂν τὴν βλέπετε ἐκεῖ, ταῦτα δὲ εἶναι δείγμα ὅτι τὴν ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ δια νὰ κρατῇ τὴν θέσιν τῶν ὄσων ἔχων αὐτῆς ἔχασα : ἔχω τὴν ιδέαν μου : διὰ τοῦτο μόνον διετήρησα πράγματά τινα.

— Θέλετε νὰ κερδίσητε μέρος τῶν ὄσων ἀπωλέσατε ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Σεραφεῖμ, ἀτενίζων τὸν ὑποκόμητα διὰ τοῦ μικροῦ κιτρίνου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ.

Καὶ ὁ Γκαρέν τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον.

— Τίτι τρόπῳ ; ἠρώτησεν.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον : εἰσθε πάντοτε ἄριστος ξιφομάχος ;

— Εἶναι τὸ μόνον μέσον συντηρήσεως, ὅπερ μοὶ ἀπέμεινε.

— Δίδεις μαθήματα ;

— Σχεδόν : διδάσκω τοὺς ἀρχαίους, καὶ ἐπειδὴ διετήρησα τὰς σχέσεις μου μετὰ τοῦν, ἐφ' ὅσον δύνανται.

— Εἰς τὴν βραδύτητα ὁδόν ;

— Τὸ ἡεῦρετε ;

— Ἡξεύρω πολλά.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ καταντήσετε διὰ τῶν ἐρωτήσεών σας ;

— Τίνες εἰσὶν οἱ συγχάζοντες περισσώτερον εἰς τὴν αἵθουσαν ταύτην τῆς ξιφομαχίας ;

— Πολλοί.

— Ἀλλὰ τίνες ἐπάνω κάτω ;

— Οἱ Φρενάζ, ὁ βαρόνος Σεμπιέρ, ὁ δὲ Βρεῖλ, ὁ μικρὸς μαρκήσιος δ' Ἀρτάν καὶ ὁ Γκούδ δὲ Κροαξίλ καὶ ἄλλοι.

— Συμβαίνει ποτὲ δυστύχημά τι ;

— Σπανιώτατα.

— Δύνανται ἐν τούτοις νὰ συμβῇ ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ποίας φύσεως ;

— Ἐπὶ παραδείγματι, ξίφος τι θροῦσται καὶ σὲ κτυπᾷ εἰς τὰ πλευρά, ἢ καὶ ἐν τῷ στήθει : τότε ὁ κτυπηθεὶς εἶναι ἀνθρώπος νεκρός.

— Πολὺ καλὰ.

— Τὸυναντίον, πολὺ κακὰ ! ἐκράνθηκα ὁ ὑποκόμης.

— Τοῦτο ἐχρητᾶται ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Ἄν τις ἐπιθυμῇ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτῶν τῶν κυρίων, οὐδὲν εὐκολώτερον

— Ποίου κυρίου ;

— Τοῦ πρώτου τυχόντος. Τοῦ κυρίου δ' Ἀρτάν, ἐπὶ παραδείγματι.

— Ἐμπρός, ὁμιλεῖτε καθαρώς, εἶπεν ὁ δὲ Γκαρέν ἐγερθεὶς.

— Κάμνω ἀπλῶς ὑπόθεσιν τινα.

— Ἐρχεσθε νὰ μὲ σκανδαλίσθητε :

— Καὶ τοῦτο ἂν ἦτο ;

Ὁ δὲ Γκαρέν ἔδειξε τὴν φωτογραφίαν τῆς Φελισίδος.

— Νὰ ὀφείλῃς χάριτας, εἶπεν εἰς τὴν κόρην ταύτην· εἶναι ὁ κακὸς μου δαίμων καὶ ὁ συνένοχός σου.

Καὶ κτυπήσας τὸν γρόνθον τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκαμε νὰ ἠχήσῃ ὁ σωρὸς τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης τεθειμένων τριβλίων.

— Εἶναι ὁ δαίμων μου, εἶπε· λέγων ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶ ἐφέυστην· εἶναι ἀπίστευτα τὰ κτήματα, αἱ οἰκίαι, τὰ λειβάδια, ὅσα μοὶ κατεβρόχθισε, χωρὶς νὰ λογαριάσω τὰ γρήματά μου, καὶ ἐν τούτοις ὅ,τι ἂν κάμει, εἶναι τοιαύτη, ὥστε τρέχεις πρὸς αὐτὴν καὶ ὅταν ἀκόμη σοὶ στρέφει τὰ νῶτα. "Α! τὴν κατεργάρα! καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι πλουσία καὶ αὐτὴ· εἰς τὴν ψιάνην θ' ἀποθάῃ καμμίαν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου· ἐκτὸς ἂν τακτοποιηθῇ εἰς τὸ τέλος ὡς τόσαι ἄλλαι!

— Γνωρίζεις τὴν ἱστορίαν.

— Τὴν ἔμαθον ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος.

— Οἱ πρίγκιπες εἶχον ἄλλοτε ἀκολούθους· ἐκτελοῦντας τὰς διαταγὰς των.

— Εἰς Ἰταλίαν τοὺς ὠνόμαζον μπράβους Σωστά· θέλεις νὰ γίνῃς ὁ μπράβος πρίγκιπός τινος;

— Διὰ νὰ κάμω τί;

— Νὰ κτυπήσῃς ἄνθρωπον τινὰ ὅστις τὸν προσέβαλε.

— Καὶ διατί δὲν τὸν κτυπᾷ ὁ ἴδιος;

— Ἀποστρέφεται τὸν φόνον.

— Πρόκειται περὶ φόνου;

— Πιθανόν.

— Πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ τις ἢ νὰ δολοφονήσῃ;

— Τί χονδροειδὲς ἔκφρασις! πρόκειται ἀπλῶς νὰ συμβῇ ἀτύχημά τι.

— Εἶσαι σκληρός.

— Ἐγὼ ὄχι, καυχῶμαι μάλιστα ὅτι εἶμαι ὁ φιλανθρωπότερος τῆς γῆς.

Ὁ ὑποκόμης ἔρριψε βλέμμα ἀγωνίας πρὸς τὴν φωτογραφίαν.

— Εἰς ποίαν τιμὴν; ἠρώτησε, μὲ ἀπεξηλαμμένον τὸν λάρυγγα.

— Διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

— Μετρητάς;

— Δὲν θὰ ζητήσουν βεβαίως νὰ τοὺς κάμῃτε πίστωσιν, διὰ τὰς 100 χιλ. θὰ σὰς δώσωσι συναλλαγματικὰς ἐπ' ὀνοματίαν σου.

Καὶ δεικνύων ὁ Σεραφεῖμ τὴν εἰκόνα:

— Ἐνεκα τῆς ξανθῆς, εἶπε, μ' ἔννοεῖς.

— Ἐγὼ γνωρίζω τὸν πρίγκιπά σου, εἶπεν ὁ δὲ Γκαρέν, εἶναι ὁ βαρόνος Ροζενδάλ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κύρ Σεραφεῖμ ἔμεινε ἀπαθής.

— Ὁ Ροζενδάλ! ἐπανελάθεν ἐκεῖνος, εἶπεν ἀφροσύνη νὰ προσφέρῃς τὸ ὄνομά του.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἅς λείψωσι τὰ μυστήρια· εἶσαι ὁ μπράβος του, ὅπως δύναμαι νὰ καταστῶ ἐγὼ ὁ ἰδικός σου· τί σημαίνει τοῦτο; δι' ἐμὲ εἶναι τὸ ἴδιον· πωλοῦμαι! ἀφοῦ κατηντήσα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἀτιμίας! καὶ μάλιστα δὲν ἠλπίζα νὰ εὕρω ἀγοραστήν! δὲν εἶναι προτιμότερον ἄλλως τε νὰ πωληθῶ εἰς ἓνα βαρόνον, παρὰ εἰς πάντα ἄλλον! Ὁ Ροζενδάλ, εἶναι ἰσχυρὸς ὅπως ἦσαν οἱ Βοργίαι καὶ Μονμورانσύ, διότι εἶναι πολὺ πλούσιος· πληρώνει τοὺς βραχίονας

οἷτινες θὰ ἐκτελέσωσι καὶ τὸν κάλαμον ὅστις θὰ γράψῃ, ὡς καὶ τὰς συνειδήσεις· πραττεῖ ὅτι πρὸ αὐτοῦ ἔπραττον οἱ ἰσχυροί, παντὸς αἰῶνος. Νὰ μοὺ μετρήσωσιν τὸ ποσόν, καὶ ὅθεν ἂν προέρχεται μοὺ εἶναι ἀδιάφορον. Ἄλλ' ὅτι μὲ δυσαρρεστεῖ εἶναι τοῦτο: τί ἔχει μὲ τὸν νέον μαρκήσιον, ὅστις εἶναι ἡμερος ὡς νεῖκνι καὶ ἐντιμος μέχρι τοῦ γελοίου.

— Ἀλλὰ σὲ βεβαίω...

— Μὴ ἡμύνῃς, ἂν τοῦτο δὲν σὲ δυσαρρεστεῖ· θὰ καταστῶ δολοφόνος ἔστω, ἀρκετὰ μὲ καταδιώκωσιν οἱ κλητῆρες καὶ ἡ ἐστία μου μένει ἄνευ πυρὸς ἀπὸ ὀκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν καὶ ὅθεν ἂν στρέψω παντοῦ μὲ ζητοῦσι, ὥστε νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ μὴ μ' ἐκλαμβάνῃς μωρόν· σὲ θεωροῦσι πάντες ὡς τὸν ἐπιτετραμμένον τοῦ Ροζενδάλ, καὶ τί ἀποδεικνύει τοῦτο; ὅτι εἶσθε ὁ μεσότηχος ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου κρύπτεται διὰ νὰ τελίσῃ ἐν ἄτιμον ἐγκλημα· καὶ ἐμὲ τί μὲ διαφέρει; Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἐφαρμόζεται εἰς σέ, ὡς ἡ χειρὶς εἰς τὴν χεῖρα! θὰ κερδίσῃς πολλὰ ἐκ τούτου, τόσῳ καλλίτερον δι' ἐσέ! ἡ πελατεία τοῦ εἶναι ἐκλεκτὴ, κύριέ μου! λοιπὸν χρησιμοποίησόν με ἀφοῦ εὗρες τὴν περίστασιν· ἔσο δὲ ἡσυχος, δὲν θὰ παραπονεθῇς διὰ τὴν ἐργασίαν μου! συνενοοῦμεθα μὲ ὀλίγας λέξεις καὶ κατὰ βάθος δὲν ἀρνῶμαι ὅτι μὲ σώζεις· εἶχον φθάσει εἰς τὸ σημεῖον τῆς αὐτοχειρίας, μοὺ σώζεις λοιπὸν τὴν ζωὴν. Σὺ εἶσαι θῶς ἐν τῷ σκότει θηρεύων, ἔσομαι ὁ λέων, ὅστις βρυχᾷ ἐπὶ στιγμὴν καὶ δάκνει ὅταν πρέπει.

Ἔστη καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τοῦ συνεσπάσθησαν βιαίως.

— "Α! ἐπανελάθεν οὗτος διὰ συριζούσης φωνῆς, μαίνομαι κατὰ τῆς μάχης ταύτης τῶν Παρισίων, ἥτις ρίπτεται κατὰ τῆς λείας τοῦ ὠθοῦσα πᾶν ὅ,τι ἀπ' αὐτῆς τὴν χωρίζει· ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κοινωνικῆς κλίμακος ἔχουσι τὰς αὐτὰς ὀρέξεις, συνάπτεται ἡ αὐτὴ ἄτιμος καὶ ἀγρία πάλη, ἡ ἀνανδρος καὶ βάρβαρος καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ἀφορμὴν τὰς γυναῖκας καὶ τὸ χοῦμα· διὰ τὸ χρῆμα πρὸ πάντων, διότι δι' αὐτοῦ τὰ πάντα καταρθώνει τις. Ἄλλ' ὁ Ροζενδάλ δὲν ἔχει ἀνάγκην χρημάτων καὶ δὲν εἶναι ταῦτα ἡ ἀφορμὴ δι' ἣν θέλει νὰ θυσιάσῃ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν νέον· θὰ ἦναι λοιπὸν ἡ γυνή!

— Ἀφες, σοὶ λέγω ἡσυχον τὸν Ροζενδάλ, τίς ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ; εἶσαι παράφρων.

— Ἔστω αὐτὸς ἢ ἄλλος ἀδιάφορον! σεῖς δύνασθε νὰ στηριχθῇτε ἐπ' ἐμοῦ, μὲ κρατεῖς ἐκ τῶν ἰδίων μου ἐλαττωμάτων διότι εὐγενὲς δὲν εἶμαι πλέον, εἶμαι κακοῦργος· καὶ τίθεμαι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πρίγκιπος τούτου τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἑκατομμυρίων, ἢ καὶ τινος τῶν συναδέλφων τοῦ ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῇτε.

Καὶ ὁ ὑποκόμης, ἐπρόφερε ἐκάστην φράσιν χωριστὰ διὰ φωνῆς ἀναποφασίστου, δηκτικῆς, προσπαθὼν νὰ διευθετήσῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κτυπῶν τὰ ἰσχύα, ὡς εἰ ἐζήτηι νὰ δικαιολογήσῃ εἰς ἑαυτόν, τὴν ἡθικὴν κατὰπτωσίν του, ἐξ ἧς δεινῶς ἔπασχεν.

Ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσός, συνεπέρανεν ὁ

νέος· καὶ δὲν θὰ προδοθῇς βεβαίως, εἶσθε ἀληθῶς κιβώτιον μυστηρίων.

Ἐν τούτοις ἂν τὸ ἤθελέ τις ἡδύνατο νὰ σὲ βιάσῃ νὰ λαλήσῃς.

Ὁ κ. Σεραφεῖμ ἐποίησατο κίνημα περιφρονήσεως.

— Καὶ τί θὰ ἔκαμνες; τὸν ἠρώτησε.

— Θὰ σὲ ἠπείλουν ὅτι θὰ σὲ προδώσω εἰς τινὰ ἀστυνομικὸν πράκτορα.

— Θὰ σὲ ἔρριπτεν ἔξω τῆς θύρας.

— Καὶ διατί;

— Δὲν θὰ ἐπιστεύεσο.

— Καὶ ἐν τούτοις θὰ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐπρεπε δὲ νὰ ἦσθε τυχερὸς πολὺ διὰ νὰ μὴ σὲ κλείσωσιν ἐν φρενοκομείῳ.

Ὁ δὲ Γκαρέν ἐσκέφθη.

— Εἶσαι λοιπὸν πολὺ ἰσχυρός! εἶπε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ἂν ἐννοήσῃς νὰ ὠφεληθῇς· ἄλλως περιφρονεῖ τις μικράν τινὰ ποσότητα χρημάτων δύο ἢ τρία τραπεζογραμμάτια, τῶν χιλίων φράγκων, ἀλλ' ὅ,τι ἐγὼ εἶδω, ποτέ! καὶ ὅστις πληρώνει ὡς ἡγεμὼν οὐδέποτε προδίδεται.

— Ἐχεις βαθεῖαν γνῶσιν τῶν ἀνδρῶν εἶπεν οὗτος.

— Καλλίτερον τῆς τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ σὲ ἀφίνω καὶ θὰ λάβῃς διαταγὰς μου βραδύτερον. Εἶμαι δι' ὑμᾶς ἡ πρόνοια· ἐπειτα σοὶ προτείνω τὴν ἀνόρθωσιν, σὲ ἀνεγείρω. Τί σημαίνει ἡ ζωὴ τρίτου τινός, ὅταν ἡ ἰδική μας κινδυνεύει; Ἔσο πρακτικὸς καὶ φιλόσοφος καὶ ἐνέργησον ὅ,τι σοὶ εἶπον.

— Δηλαδή μοι λέγεις· δολοφόνησον τὸν πτωχὸν αὐτὸν νέον, εἶπεν ὁ Γκαρέν μετὰ πικρίας.

— Διατί μᾶς στενοχωρεῖ αὐτός; ἀντέλεξεν ὁ κύρ Σεραφεῖμ.

Καὶ σταθεῖς πρὸ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας:

— Ἄς παύσωμεν συζητοῦτες καὶ ἅς ἐνεργήσωμεν.

— Πότε;

— Εἰ δυνατόν ἀπόψε· ἐν ἀνάγκῃ ἀντιθέτου διαταγῆς, θὰ σοὶ πέμψω δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένου μόνην τὴν λέξιν ταύτην: «Ὅχι».

— Ἔστω.

Καὶ ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐξηφανίσθη ὡς σκιὰ ἀθρόβως.

— Μείνας μόνος ὁ ὑποκόμης, ἐπλησίασε πρὸ ἑλεεινοῦ τινος κατὰπτου καὶ δὲν ἀνεγνώρισεν ἑαυτόν.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τοῦ εἶχον ἀλλοιωθῇ, εἶχον μεταμορφωθῇ ἐκ τῆς ματωρῆς ὀργῆς, ἥτις τὸν κατέλαβε.

— Πρέπει νὰ ἐξευτελισθῇ τις εἰς τοιοῦτον βαθμόν! εἶπε σπογγίζων τὸ μέτωπόν του.

Καὶ παρετήρησε τότε πρῶτον δύο ἢ τρεῖς κυλίνδρους χαρτονομισμάτων, οὓς ὁ ὑποκριτὴς ἐκεῖνος ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ ἀλαχοῦ ὅπως τὸν σκανδαλίσῃ.

Κατ' ἀρχὰς τ' ἀπώθησε περιφρονητικῶς, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς ἐρωμένης του, ἥτις ὠραία καὶ προκλητικὴ, ἐμεδίει ἄνωθεν.

— Αὐτὴ πάντοτε, ἐπιθύρυσεν ἄ! εἶμαι ἐντελῶς ἄνθρωπος!

Καὶ σχίσας τὸν κύλινδρον ἐκίνωσε τὸν χρυσὸν ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ, ἐφόρεσε τὰς χειρίδας, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον τοῦ καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἀπὸ τῆς ἐξόδου τοῦ, ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐξήρχετο τῶν ἀπεράντων γραφείων τοῦ Ροζενδάλ καὶ εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀντίνου.

— Μίαν καλὴν πληγὴν, εἶπεν, ἄνευ θανάτου· εἶναι δυνατόν τοῦτο; μισὰ μέτρα. Εἶναι λίαν λεπτὸν πρᾶγμα· δύναται τις ν' ἀπκτηθῇ, κύριε βαρόνε.

Καὶ ἡ νύξ ἔφθασε κομίζουσα τῷ Ροζενδάλ κακὰς μόνον συμβουλὰς.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ εἰδίστασε πρὸς στιγμήν, ἔπειτα ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἐποιήσατο μορφασμὸν ἀδιαφορίας, ἐμύκνησε τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ.

KZ

Ὁ Ροζενδάλ ἐταράσσεται καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ὑπὸ μακρινῶν ὀργῆς.

Ὅτε ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Ὁ Ραβού, ὁ ἐμπιστος αὐτοῦ Ραβού, ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ὅτι θύελλα ἔβραζεν ἐν τῷ στήθει τοῦ.

Ζηλότυπος ὁ βαρόνος! ἀδύνατον! καὶ τί ἠδύνατο αὐτὸς νὰ ζηλεύσῃ!

Ἄλλ' ὁ Ροζενδάλ ὁμολόγησε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ.

Διὰ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ δὲν ἔχει τις μυστικὰ.

Χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ σαφῶς, ὁμολόγησε ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς ὁ τυχὼν ιδιώτης ὑφίστατο τὰ φοβερά αὐτῆς μαρτυρίας.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ, εἶπε, δὲν τὸν ἠπάτα ἴσως ἀκόμη, ἀλλ' ἦτο εἰς τοῦ κρημνοῦ τὰ χεῖλη· τὰ σχέδια ἐγένοντο. Εὐτυχῶς ὅμως οὗτος ἔμαθε τὰ πάντα.

Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐρρίπτετο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ.

Ὁ Ραβού ἠρέθιζε τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ.

— Ἀ, θὰ ᾔναι μεγίστη αὐθάδεια ἐκ μέρους ἀδώνιδος ὁποιοῦδήποτε, νὰ βάλῃ με ἄνθρωπον τῆς ἀξίας τοῦ κυρίου βαρόνου· ἀλλὰ βεβαιότητα καμμίαν δὲν ἔχετε· ἂν λάβητε τοιαύτην, τότε τῷ ὄντι πρέπει νὰ τιμωρήσῃτε τὸν αὐθάδη παραδειγματικῶς, διὰ νὰ μὴ τολμᾷ ἄλλοτε νὰ ἐρωτεύητε τὰς ξένας κυρίας.

Καὶ ἔχαιρε βλέπων τὸν κύριόν τοῦ βασιανίζομενον.

Ὅταν δὲ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου τοῦ, ἐχάραξε δύο λέξεις πρὸς τὴν κρεολόν, διὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἐπροδότη, καὶ νὰ τὴν πληροφόρησιν περὶ τῶν συμβάντων ἐν τῷ μεγάρῳ Ροζενδάλ.

Ὁ Μάξιμος οὐδέποτε ἐνήργει τι ἀπερισκεπτικῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς συμβουλῆς τοῦ Ραβού.

Ἀφῆκε νὰ καταπραυνῶσιν τὰ νευρά τοῦ.

Τὴν πρωίαν κατέγεινεν ἡσύχως εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ, ἐπρογευμάτισε μόνος καὶ κατὰ τὴν τρίτην μ. μ. ὦραν ἐπέβη τῆς ἀμάξης καὶ διέταξε τὸν ἄμαξηλάτην τοῦ, νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς Πάρκ - Μονσώ.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία τὸν ἀνέμενε πάντοτε.

Εἶχε λάβει τὸ γραμματίον τοῦ Ραβού πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Πιγὰλ παρὰ τῇ Ροζίτᾳ.

Ἐπιστρέψασα ἐκεῖθεν ἐκτενίσθη, ἐραντίσθη διὰ μύρων, καὶ ὅταν ὁ Μάξιμος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν εἶδεν ἀπλωμένην νωχελῶς ἐπὶ τῆς μακρῆς ἑδρας τῆς, ἐνώπιον τοῦ πυρός, ὅπερ ἐκαλυπτεν ἡ τέφρα, περιτετυλιγμένην ἐν τοῖς τριχάπτεις τοῦ κοιτωνίου τῆς, ὁροσερὰν, ὑπομειδιῶσαν καὶ ἀμέριμνον.

— Ἡλιζα νὰ σὰς ἴδω χθὲς τὸ ἐσπέρας καὶ σὰς ἀνέμενα καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τί ἐγείνατε;

Ἐκεῖνος ἔθεσε τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτια τοῦ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυβάλου, καὶ ἐπλησίασε παρατηρῶν αὐτὴν διὰ τοῦ ψυχροῦ βλέμματός τοῦ.

— Εἶσαι παρὰ ποτε ὠραία, τῇ εἶπε.

Καὶ ἦτο τῶνόντι θαυμασία.

Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξέφραζε χαρὰν μεγίστην, κακῶς ὑποκρυπτομένην· τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν, καὶ αὐτὴ ἡζηλοτυπία τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἤθελε τὴν ὑπηρετήσῃ.

Ἐν τούτοις ἀπήντησε διὰ χειρονομίας ἐμφανίσεως δυσπιστίαν:

— Ὁραιοτέρᾳ; ἀποδείξέ μου το.

— Πῶς;

— Ἐρχόμενος συχνότερον. Ὁμολόγησε ὅτι κατ' ἔχῃς ἐναντίον μου;

— Ἀλλά...

— Ὁμολογήσατέ το· ἡ ἐρώσα καρδία ἔχει ὄμματα λυγρῆς. Σὲ βλέπω μεταβεβλημένον ἀπὸ τοῦδε! ποία εἶναι ἡ ἀφορμὴ; εἰπέ τὴν εἰς ἐμέ.

— Τὸ ἀπαιτεῖς; Ἔστω. Τί μοι ὑποσχέθητε, Μαρία;

— Νὰ μὴ ἀγαπήτῃ ποτὲ ἄλλον, ἐκτός σου.

— Τῶνόντι.

— Νὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε.

— Ἀληθῶς.

— Καὶ λοιπόν;

— Τὰς ὑποσχέσεις ταύτας τὰς τηρεῖς;

— Ὅθ' ἤμην πολὺ ἀχάριστος ἂν δὲν τὰς ἐτήρουν.

— Τ' ὁμολογεῖς;

— Βεβαίως· σοὶ ὀφείλω τὰ πάντα· μοι ἔδωσες ἀπειρα δείγματα τρυφερότητος. Δεικνύσας δὲ τόσον γενναῖος, τόσῳ μέγας, τόσῳ καλὸς πρὸς ἐμέ, ὥστε θὰ ἤμην πολὺ ἔνοχος ἐὰν σὲ ἐπροδίδον.

— Καὶ ὅτι μέχρι τοῦδε ἔπραξα, εἶναι μὴδὲν πρὸς ὅ,τι μελετῶ ὑπὲρ σου νὰ πράξω, εἶπεν ὁ βαρόνος ἡλεκτριθεῖς, ἀνυψωθείς ὑπὸ τοῦ τόνου τῆς σοβαρᾶς ἐκείνης φωνῆς, ὑπὸ τοῦ βλέμματός τῶν μεγάλων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τῆς χλιαρᾶς ἐκείνης ἀριστοκρατικῆς χειρὸς, ἥτις ἀνεζήτει τὴν ιδιότην τοῦ.

— Οὐδὲν ἄλλο θέλω, εἶπεν ἡ κρεολὸς· τί δύναμαι νὰ ἐπιθυμῶ ἄλλο;

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής;

— Ὡ! ναί.

— Διὰ τί τότε δίδεις ἀκρόασιν εἰς τὸν ἔρωτα ἄλλου τινός;

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐφάνη σκεπτομένη

— Διὰ τί ἀκούω τοὺς λόγους ἄλλου; Ἀλλοίμονον! οἷκτω φερομένη.

— Ὡστε τὸ ὁμολογεῖς, εἶπε φρυάττων ὁ βαρόνος.

— Οὐδὲν ἔχω ν' ἀποσιωπήσω, ἀφοῦ οὐδὲν κακὸν ἔπραξα, ἀντέταξεν ἐκείνη ἀπλῶς.

— Πῶς! σοὶ ἐκφράζουσι διακαῆ ἔρωτα καὶ ἀνοίγεις τὴν θύραν σου εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, διότι ἡ λησμονηθεῖσα ἐκείνη ἐπιστολὴ τῆς προχθεςινῆς ἐσπέρας ἐξ ἐκείνου βεβηλῶς προήρχετο, καὶ προσέτι τὸν κρατεῖς παρὰ σοὶ ὁλοκλήρους ὥρας, ἀφοῦ τὸν εἰσήγαγες κυρίως διὰ τοῦ κήπου...

— Πῶς! τὸ εἰξεύρεις; εἶπεν ἡ κρεολὸς, προσποιουμένη ἐκπληξιν.

— Εἰξεύρω ὅτι χθὲς κατὰ τὴν δευτέραν ὥραν εἰσῆλθε νέος τις ἐδῶ καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς πέμπτης καὶ τριάκοντα λεπτά.

— Ἀ! με κατασκοπεύεις; εἶναι ἀνάξιον σου τὸ τοιοῦτον.

— Καὶ δικτὶ τὸ θεωρεῖς ἀνάξιον ἐμοῦ; εἶσαι κτήμα μου καὶ σὲ προφυλάσσω.

— Εἶσαι ζηλότυπος!... σύ!...

— Ναί, εἶπεν ὁ βαρόνος, εἶμαι ζηλότυπος, σὲ ζηλοτυπῶ ναί, καὶ εἶμαι τῷ ὄντι ζηλότυπος μέχρι μανίας, μέχρι λύσεως! Εἶμαι ἱκανὸς νὰ προξενήσω συμφορὰν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ μοῦ διεκδικήσῃ τὴν ἀγάπην σου, σοῦ, τοῦ μόνου ἀγαθοῦ, εἰς ὃ δίδω μεγίστην ἀξίαν.

Ἡ κρεολὸς ἡγήθη ἀποτόμως καὶ ριπτομένη εἰς τοῦ ἐραστοῦ τῆς τὸν τράχηλον:

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ; τῷ εἶπε. Δόξα τῷ Θεῷ.

Ἐκεῖνος ὅμως ἀπηλλάγη ἡσύχως τῶν βραχιόνων τῆς καὶ τῇ εἶπε:

— Λέγε λοιπόν, εἰπέ μου τὰ πάντα, τὸ θέλω.

— Ἐὰν τὸν γνωρίζεις σὺ αὐτόν τὸν ἐρωτόληπτον. Τί ἄλλο ζητεῖς νὰ σοὶ εἶπω;

— Διὰ τί νὰ δώσης ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ;

— Σοὶ τὸ εἶπον· ἐξ οἴκου, διότι εἶναι ὄνειροπόλος.

— Ναί, πνεῦμα μελαγχολικόν, παράδοξον. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς τοιοῦτους μελαγχολικοὺς χαρακτῆρας, τὰς μεγάλας φράσεις καὶ τὰς διαβεβαιώσεις αἰωνίου ἔρωτος, μυριάκις ἐπαναλαμβανομένας.

— Σοὶ ὁμνῶ...

— Τί ἤλθε νὰ σοὶ ψάλλῃ;

— Ὅτι μ' ἀγαπᾷ ἀπείρως, ὅτι θὰ φανευθῇ ἐὰν δὲν συγκατατεθῇ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ μυριάκις ἄλλας ἀνοησίας;

— Ἀνοησίας τῷ ὄντι, ἀλλ' ἐπικινδύνους.

— Διὰ ποῖον.

— Καὶ δι' ὃν τινα τὰς προσφέρει καὶ δι' ἐκείνην ἥτις τὰς ἀκροᾷται.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἐνοῶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ ἀπείρως, μανιωδῶς καὶ δὲν θέλω ἄλλος νὰ παρεμβαινῇ εἰς τὰ δικαίωμά μου. Ἀλλως τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν τολμητικόν, ὅστις δὴποτε καὶ ἂν ᾔναι, θὰ τὸν συντριψῇ!

Ἡ κρεολὸς δὲν ἐπαυσε κρατοῦσα τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσα, παρετήρησε ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Ροζενδάλ ἐξέφραζεν ἀπειρον μῆ-

σος.

Ὁ Μάξιμος ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ὅτινες δὲν ἀνέχονται ἀντιρρήσεις ἢ καὶ ἀντιποίησιν δικαιοματῶν.

Ἡ κρεολὸς τὸν ἐγνώριζεν.

Καὶ εἰζέυρε καλῶς ὅτι ἂν ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐκπτώσεως τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας θὰ ὠμοιάζε πρὸς ἓνα τῶν τότε αὐτοκρατόρων.

Ὡς ἐκεῖνος, εἶχε καὶ οὗτος, βραχὺν τὸν λόγον, τὸ βλέμμα ψυχρὸν καὶ σκληρὸν ὡς ὁ χάλυψ.

— Εἶναι λοιπὸν ἐγκλημα, τὸ νὰ μ' εὐρίσκει ὠραίῳ ;

— Εἶναι ἐγκλημα τὸ ὅτι σοὶ τὸ λέγει ! Καὶ πῶς ἐγεννήθη ὁ μέγας οὗτος ἔρω ;

— Φυσικῶς ! εἰς τὴν μεγάλην ἐορτὴν ἣν πρὸς χάριν μου ἔδωσας.

— Ἐχόρευες πολὺ μ' αὐτὸν τὸν νέον ;

— Ἡμποροῦσα νὰ τῷ ἀρνηθῶ αὐτὴν τὴν χάριν ; ἦτο τόσῳ γλυκύς, τόσῳ δειλός, ὅταν τὴν ἐζήτη ! Ἡ παρακλήσις τοῦ ἦτο μελίρρητος ὡς τὴν μουσικὴν τοῦ Φάουστ, ὅταν προσφῆρῃ τὸν βραχίονα εἰς τὴν Μαργαρίταν ! Μετὰ τὸ βάλε, μὲ ἔσυρεν εἰς τὸ θερμότητιον, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, ἅτινα μοὶ ἀνεπώλουν τὴν πατρίδα μου, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς βανανίας καὶ τὰς ροδοδάφνας, μοὶ ὤμωσεν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ μοὶ χαρίσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν περιουσίαν του, τὴν χειρὰ του, καὶ τὸ ὄνομα του ! Ἀκούεις καλῶς; τὸ ὄνομα του ! Τί τρέλλα !

» Ἡθέλησε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδικοῦ μου πατρός ! ἀλλ' ἐκρατήθη.

Ὁ βαρόνος ἤκρατο μὲ τοὺς ὀδόντας συνεισπυγμένους καὶ τὰ χεῖλην κάτωχρα.

— Ἡθέλησα νὰ τὸν διακόψω, ἀλλὰ ἀνακόπτει ἐν ἄχρῳ τὸν δρόμον ἀτμαμάξης; Χείμαρρος ποιήσεως ἐξήρχετο τῶν χειλέων του· οὐδὲν εἶδεν, ἔλεγε, δυνάμενον νὰ παραβληθῇ πρὸς ἐμέ, ὅτι εἶναι δούλος μου καὶ διὰ πάντοτε, καὶ αἱ προτάσεις ἔρρεον ἐκ τῶν χειλέων του ὡς τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς. «Ὡ ! οὐδέποτε ἐγένοντο εἰς γυναῖκα τοιαῦται ἐνθερμοὶ προτάσεις ἔρωτος· αὐτὸ δὲ συγκινεῖ ὀλίγον ! » Ε, δὲν εἶναι ἀληθές ;

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ γυνὴ ἡσθάνετο ἡδονὴν ἐρεθίζουσα τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ ἔραστοῦ της.

Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Ἀλλὰ τὸν ἐδικαίωσα ἦτο παιδικὴ τρέλλα !

Καὶ τὴν φράσιν ταύτην ἐτόνισε μὲ πόθον καὶ μὲ τοιαύτην τρυφερότητα, ὥστε ἐπρόσθεσεν ὁ Ροζενδάλ. Γυνὴ ἐκφράζουσα τόσον οἶκτον διὰ τὰ ἐρωτικὰ παθήματα ἐνὸς νέου, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημείον, τοῦ νὰ θελήσῃ νὰ τὸν παρηγορήσῃ !

— Ἐννοεῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τὴν μίαν ἐξήγησιν καὶ ἰδοὺ διατί, εἰς τὰς ἐπόμενες, εἰς τὰς συνεχεῖς αἰτήσεις του καὶ τὰς ἐνθέρμους παρακλήσεις του ἐνδύσασα τὸν ἐδέχθη καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως εἰς ἣν κάθησθε ὑμεῖς τὴν τῶρα, τῷ εἶπον δὲν πρέπει πλέον νὰ μὲ συλλογιζήτε ἐν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ καταπνίξῃ εἰς τὰ ὕδαρά του ἔρωτα, ὅστις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπαρξῇ· ὅτι μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει ἄβυσσος, καὶ ἡ ἄβυσσος αὕτη ὑπάρχει τῷ ὄντι, διότι αὐτὸς φέρει τὸ ὄνομα

δ' Ἀρτάν καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις εἶμαι τὸ μονογενές αὐτοῦ τέκνον.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις μετὰ τινος ὑπερηφανίας.

Ἐπειτα ἐγερθεῖσα βραδέως ἦλθε πρὸς τὸν ἔραστὴν της.

Θωπευτικῇ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογερούς, τὰ χεῖλη ἐρυθρά ὡς τὸ αἷμα, ἔθεσε τοὺς βραχίονάς της ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τῷ εἶπεν :

— Ἄς ἀφίσωμεν πλέον τὸν Ρολάνδον αὐτὸν καὶ μὴ ἔσο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σκυθρωπός· διέπραξα λοιπὸν πολὺ σπουδαῖον λάθος ; ἐτελείωσε πλέον, αὐτὸς δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ.

Καὶ ἦτο ἐν τούτοις βεβαία περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ ἐπιστολήν.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἀπεκρίθη.

Τὴν κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματος, ἀμφιταλαντευόμενος μετὰ τῶν ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς πίστεώς της καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν ἃς τῷ ἐνέπνεεν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἠγέρθη κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ἡ Βαρβάρα ἐπρόβαλε τὴν εὐεῖδῃ στοργὴν αὐτῆς κεφαλὴν, λέγουσα :

— Ὁ κ. μαρκήσιος δ' Ἀρτάν παρακαλεῖ τὴν κυρίαν νὰ τὸν δεχθῇ.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία κατέστη πελομένη καὶ τὰ ὄμματα αὐτῆς ἐξέπεμψαν ἀστράπας. Εὐτυχῶς ὁ βαρόνος εἶχε στραφῇ πρὸς τὴν θύραν καὶ ἡ σκληρὰ, ἡ σχεδὸν ἀγρία ἐκφρασίς τῶν χαρακτηριστῶν τῆς κρεολοῦ ἐδείκνυνεν ὀργήν.

Εἶχε παρασκευάσει τὴν συνάντησιν ταύτην· ἀλλ' ἐν τῇ στιγμῇ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς, ἔστατο ἀναποφάσιτος, διστάζουσα μ' ὅλην τὴν ψυχραιμίαν της.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἡδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ναυαγήσῃ τὰ σχέδιά της καὶ νὰ ἀπωλέσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως πρὸς τὸν ἔραστὴν αὐτῆς τῶν ὁσων τῇ ἐκρυπτεν.

Ἀλλὰ δι' ἐνὸς νεύματος ὁ βαρόνος ἐκράτησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Στάσου, τῇ εἶπεν.

Καὶ ἀποτεινόμενος χαμηλοφώνως πρὸς τὴν κρεολόν,

— Ἐψεύδεσο ὅταν μὲ ἐβεβαίωσες πρὸ ὀλίγου, ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ ;

Ἐκείνη ἀπήντησε σταθερῶς :

— Οὐδέποτε ἐψεύσθην· ἡδυνάμην ἄλλως τε νὰ προῖδω ;...

— Δέχθητι αὐτὸν λοιπὸν, ἀλλ' ἐγὼ κρυμμένος εἰς τὸ πλῆσιον δωμάτιον, θὰ βλέπω καὶ θ' ἀκούω τὰ πάντα, καὶ οὕτω θὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τείνων τὸν βραχίονά του :

— Ἄς εἰσέλθῃ, τῇ εἶπε, καὶ σιωπῇ.

Καὶ τὸ παραπέτασμα τοῦ κοιτῶνος ἠγέρθη καὶ ὁ Ροζενδάλ ἠφανίσθη ὀπισθεν αὐτοῦ.

Εἶχε δὲ μόλις κρυβῇ, ὅταν ἡ Βαρβάρα ἀνῆγγαγεν :

— Ὁ κ. μαρκήσιος δ' Ἀρτάν.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἔδειξε πρὸς τὸν μαρκήσιον κάθισμα ἐναντι τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἑδρας καὶ ἐπερίμενε.

Ὁ Ρολάνδος ἦτο πελομένης· οἱ χαρακτηρισ-

ρες τοῦ προσώπου του ἠλλοιώθησαν εἰς τὸ διάστημα τῶν παρελθουσῶν εἰκοσι τεσσάρων ὥρων, ὡς νὰ εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ ὑπὸ νόσου θανατηφόρου.

— Ὑποφέρετε ; τὸν ἠρώτησεν ἡ νέα.

— Ναι, πάσχω ἐκεῖ καὶ ἐδῶ.

Καὶ ἔδειξε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Πρὸ τινος εἶχον συμπληρώσῃ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος. Ἡμὴν ξανθός, ἰσχνός καὶ ἀναστήματος μετρίου. Ἡρῳιδίων διὰ τὴν παραμικροτέραν παρατήρησιν, διὰ τὸ τίποτε. Εἶχον τὸ ὕψος κόρης. Οὐδὲν εἶχε ταράξῃ τὴν γαλήνην τῶν πρώτων μου ἐτῶν, τὰ ὁποῖα διέρρευσαν καθαρὰ καὶ ἡσυχα, ὅπως ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, τὴν ὁποῖαν οὐτε αὐτὴ ἡ αὐρα ριπιδώνει καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀντανάκλᾳται τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους ἀνετράφην ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐστηρῶν γονέων, ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν ἐχωρίσθην οὔτε μίαν ἡμέραν. Ἐσχον διδάσκαλον διὰ τὰ πρῶτα μαθήματα ἐξοχὸν ἄββᾶν, ὅστις μὲ μετεχειρίζετο ὡς φίλον καὶ τὸν ὁποῖον ἐνθυμούμαι ἀκόμη καὶ ἀγαπῶ. Μετ' ὀλίγον, ὅτε ἀπεκατέστη ἡ υἱεία μου, μὲ εἰσήγαγον εἰς τὸ καλλίτερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον λύκειον.

Ἐδυσκολεύθη κατ' ἀρχὰς νὰ συνθηθίσω εἰς τὴν νέαν ταύτην ζωὴν, μακρὰν τῶν μητρικῶν περιποιήσεων, ἐνεκα τοῦ «δειλοῦ καὶ ἰδιοτρόπου» χαρακτήρος μου, ἀπέφευγον τὰ παίγνια καὶ τὰς συνδιαλέξεις τῶν συμμαθητῶν μου, ἐμελέτων ρεμβάζων καὶ ὄνειροπολῶν.

Εἶχον ἓνα φίλον, ἓνα μόνον. Ὄνομάζετο Ἀνδρέας. Μεγαλειότερος ἀπὸ ἐμέ, ἂν καὶ εἰμεθα ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, διεκρίνετο ἐπὶ ἐτοιμότητι. Φύσει εὐφυῆς καὶ δραστήριος ἦτο εἰδήμων εἰς ὅλα. Συνδιελεγόμεθα περὶ τῶν σπουδῶν μας, ἐκἀμνημονεῖν μυρίας ἐκμυστηρεύσεις. Μοὶ εἶδε συμβουλάς καὶ ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ πατρικῶς.

Εἶχον ἀναγνώσῃ κατὰ τὰς παύσεις πολλοὺς συγγραφεῖς, ἰδίως ποιητάς, τὸν Λαμαρτίνον, τὸν Οὐγκὼ καὶ ἄλλους, ἐκτὸς τοῦ Μυσσέ. Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἡμὴν ποιητής, ἀνυψούμενος κατὰ τὰς ὥρας τῶν ὄνειροπολήσεων εἰς νέαν μακρὰν τῶν γυνήων. Ἡρεσκόμην μεθ' ὑπερηφανίας εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τοῦ πνεύματος, ὅπου ἡ ἀνθρωπότης φαίνεται, προτοῦ τὴν γνωρίσῃ τις, ἄξια περιφρονήσεως, ὅπου νομίζει τις ἑαυτὸν μέγα πνεῦμα, πρὶν κατορθώσῃ ἀκόμη τίποτε. Ἐνίοτε ἐρωτικαὶ ἐμπνεύσεις μὲ προσέβαλλον, ἐσκεπτόμην τὴν Ἐλεονώραν, τὴν Λαύραν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὰ χεῖλη μου ἐφέλλιζον ἐρωτικούς στίχους, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε εἶχον μάθῃ. Ν' ἀγαπᾷ τις ! Δι' ἐμὲ ἡ φράσις αὕτη ἤρχισεν νὰ λαμβάνῃ αἰσθησὶν ἀόριστον, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ πλήρη θελή-